

A. M. GORKILLE

Henkilökohtaisesti Al. M—tshille

24. III. 08.

Hyvä A. M.! Sain kirjeenne, jossa kirjoitatte tappelustani machilaisia vastaan. Käsitän hyvin tunteeenne ja kunnioitan niitä ja minun on sanottava, että pietarilaiset ystäväni kirjoittavat samaan tapaan, mutta olen mitä syvimmin vakuuttunut, että Te erehdytte.

Teidän täytyy ymmärtää ja tietysti ymmärrätte, että kun kerran puoluehenkilö on tullut vakaumukseen, että jokin tietty propaganda on peräti virheellistä ja *vahingollista*, hänen täytyy nousta vastustamaan sitä. En olisi nostanut melua, ellen olisi tullut ehdottomasti vakuuttumaan (ja vakuutun päivä päivältä yhä enemmän sikäli kuin tutustun Bazarovin, Bogdanovin ja kumpp. viisauden alkulähteisiin), että heidän kirjansa on *läpeensä* typerä, vahingollinen, filisterimäinen ja pappismielinen, alusta loppuun, latvasta juuriin saakka, aina Machiin ja Avenariukseen asti. Esiintyessään heitä vastaan Plehanov on olennaisesti *täysin* oikeassa, mutta joko hän ei osaa tahi ei halua taikka ei välitä sanoa sitä *konkreettisesti*, perusteellisesti ja suoraan, pelottelematta suotta yleisöä filosofian hienouksilla. Minä sanon sen vaikka mikä olisi *omalla tavallani*.

Mikä „sovinto” tässä voisi tulla kysymykseen, hyvä A. M.? Totta tosiaan, on naurettavaa hiiskahtaakaan sellaisesta. Taistelu on *ehdottoman* kiertämätön. Puoluemiesten on tehtävä kaikkensa sen hyväksi, että käytännöllisesti välttämätön puolue toiminta *ei joutuisi kärsimään*, eikä pyrittävä hämäämään tai lykkäämään taistelua tai karttamaan sitä. Siitä *Teidän* täytyy pitää huolta, ja ⁹/₁₀ Venäjän bolshevikeista auttaa Teitä siinä ja sanoo suuret kiitokset.

Kuinka se on tehtävä? Noudattamalla „puolueettomuutta”? Ei. Tällaisessa asiassa puolueettomuus ei voi tulla *eikä tule* kysymykseen. Mikäli siitä voidaan puhua, niin ehkä *ehdollisessa* mielessä: koko tämä tappelu on *erotettava* puolueeryhmästä. Kun olette tähän saakka kirjoittanut „muualla” ettekä ryhmien julkaisuissa, niin kirjoittakaa samalla tavalla edelleenkin. Vain siten voi puolueeryhmä pysyä *pestaamattomana*, sitä ei *sotketa* asiaan eikä sen ole pakko huomenna tai ylihuomenna *päättää, äänestää*, t.s. muuttaa tappelua kroonilliseksi, pitkittyväksi, toivottomaksi.

Sen tähden *vastustan* minkä tahansa filosofian päästämistä aikakausjulkaisuun ³⁸⁶. Tiedän, että minua moititaan siitä: tahtoo muka tukkia toisilta suun, vaikkei ole itse vielä suutaan avannut! Mutta ajatelkaahan kylmästi.

Julkaisu sisältää filosofiaa. 1. numerossa on Bazarovin, Bogdanovin ja Lunatsharskin kolme kirjoitusta Plehanovia vastaan. Minulta yksi kirjoitus, jossa sanotaan, että „Kirjoitelmat marxilaisuuden filosofiasta” ovat *berdjajevilaisuutta* ja *pappispimitystä*.

2. numerossa kolme kertaa kolme Bogdanovin, Bazarovin ja Lunatsharskin ärtyneessä sävyssä kirjoittamaa kirjoitusta Plehanovia ja Leniniä vastaan. Yksi minun kirjoitukseni, jossa todistellaan toiselta näkökannalta, että „Kirjoitelmat marxilaisuuden filosofiasta” ovat *pappispimitystä*.

3. numerossa *ulvontaa* ja *sadattelua!*

Voin kirjoittaa „Kirjoitelmia marxilaisuuden filosofiasta” kokoelmaa vastaan kuusi tai kaksikintoista artikkelia, t.s. artikkelin kutakin kirjoittajaa ja näiden katsomusten jokaista puolta vastaan. Kauanko niin voisi jatkua? Kuinka pitkälle? Eikö *se* tekisi *kiertämättömäksi* hajaantumista, jos loputtomasti kärjistetään suhteita ja kiukutellaan? Eikö *se* sido puolueeryhmää päätöksellä: tee ratkaisu, tee selvä, lopeta „väittely” äänestykseen...

Ajatelkaa tätä tarkkaan, jos pelkääte hajaannusta. Ryhtyvätkö käytännönmiehet levittämään sellaisia „sotaisia” kirjoja? Eikö olisi parempi mennä toista tietä: kirjoittakaa entiseen tapaan *muualle*, ei ryhmien julkaisuihin. Tapelkaa syrjässä, ryhmä voi *toistaiseksi* odottaa. Mikäli yleensä voidaan *lieventää* väistämätöntä suuttumusta, niin mielestäni vain sillä tavalla.

Kirjoitatte, että tappelusta on hyötyä menshevikeille. Erehdytte, ja pahan kerran, A. M.! He hyötyvät, ellei bolshevikkien puolueyhmä sanoudu irti kolmen bolshevikin filosofiasta. *Silloin* he voittavat lopullisesti. Mutta jos filosofinen tappelu käydään puolueyhmien ulkopuolella, niin menshevikit johdatetaan lopullisesti politiikan alalle ja siinä he saavat surmansa.

Sanon: tappelu on *erotettava* puolueyhmistä. Eläviin ihmisiin nähden tällainen eronteko on tietysti vaikeaa, se tekee kipeää. Tarvitaan aikaa. Tarvitaan huolehtiviaisia tovereita. Siinä tulevat avuksi käytännönmiehet, siinä täytyy Teidän auttaa, siinä ollaan tekemisissä „psykologian” kanssa, ja tällä alalla Te olette asiantuntija. Mielestäni voisitte auttaa siinä paljonkin, tietysti ellette sitten, kun olette lukenut „Kirjoitelmia” vastaan tähdätyn kirjasi³⁸⁷, raivostu yhtä kovin minulle kuin minä raivostuin heille.

Harkitkaa tarkoin aikakausjulkaisuasiaa ja vastatkaa minulle pikemmin. Epäilen vähän, kannattaako meidän *nyt* matkustaa yhdessä luoksenne? Mitä varten pitäisi kiihottaa liiemman kerran hermoja? „Mikä pitkistyy”... mutta tappelu on kiertämätön. Eiköhän olisi parempi, jos aikakauslehtikysymys ratkaistaisiin yksinkertaisemmin, ilman pitkiä neuvotteluja ja juhlallisia tarpeettomia kokoontumisia? Asetan Teille näitä kysymyksiä neuvotelakseni kanssanne.

Paljon terveisiä M. F—lle. Caprille tulen ihan ehdottomasti ja koetan saada vaimonikin mukaan, mutta toivoisin, ettei vierailullamme olisi yhteyttä filosofiseen tappeluun.

Puristan lujasti kättänne. Teidän *Lenin*

P. S. Oheistan *tärkeän* tiedotuksen siellä Teillä olevasta urkkijasta.

*Lähetetty Genevestä
Caprin saarelle (Italia)*

Julkaistu ensi kerran v. 1924

*Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan*